

האדם שבג'אנק ינצח

גם אני חייב להיגמל מהשמונצעס שאגרתי במשך שנים בבית. מישהו מחפש תקליט שרוט לנפנוף במנגל?

העולם מחפש פתרונות לכל הפסולת המיותרת, שמוזמנת את מי התהום וחונקת את החיות. אולי גם הפעם הפתרון טמון במחשבה יצירתית. למשל, תקליטים הם אחד מכלי הנפנוף הטובים ביותר. אפשר להציע אותם מדי שבת למנגליסטים של יער בן שמן ופארק הירקון, ובעולמנו המתחמם הם יכולים לשמש גם כתחליף למניפות, למי שלא אוהבים מזגן במסעדות ובבתי קפה. בפתרון הזה אפשר להשתמש גם בצה"ל ולצנן מעט את החיילים שמתאמנים בשטח, כשמי שמועסק כמת"ק (מנפנף תקליטים) יוכל להגיד שהוא בחיל האוויר.

את הדיסקים הישנים, שיש להם אפקט של מראה, אפשר להדביק ביחד על לוחות גדולים, ולייצר מהם קולטי שמש לדורים. הם גם חדים מספיק כדי שחיילים שמתמחים בפריי סבי יוכלו לשבת בגבול עזה, לשגר את הדיסקים לעבר בלוני תבערה ולפוצץ אותם באוויר בלי צורך בכיפת ברזל היקרה. אני חושב שטוב תעשה חברת אקרשטיין אם תמצא דרך לייצר מרצפות משתלבות שקופות, שחלק מחומר הגלם שלהן

ואת עודפי הכסף והזמן שהביאו לכך. אני כן מכיר אנשים שיש להם בבית אוספים של פגזים ממלחמות, רכבות חש' מליות, מכוניות זעירות, בובות פורצלן או בולים. זה בסדר, כל עוד יש לך מקום לכל השטויות האלה ויש מי שמוריד בשבילך את האבק מהם. אבל זה מתחיל להיות בעייתי אם אוסף בובות הוולט דיסני ממלא את הממ"ד. מדובר בהפריע התמכרותית לכל דבר, והגיע הזמן לפתוח מרכזי גמילה עבור ג'אנקוהוליסטים אנונימיים, שיוכלו להכריז בגאווה שהם והממ"ד שלהם נקיים משמונצעס כבר שנה, שמונה חורשים ויומיים.

כאמור, עבדכם הנאמן לא שונה בדבר מאספנים דביליים אחרים. מעבר לאוסף הסלולריים המטומטם שלי, יש לי כע' שרת אלפים דיסקים, תקליטים, קלטות אודיו וקלטות VHS, שאני שומר בכל מיני ארגונים. אפשר למצוא שם אוספי שירים שהוקלטו ישירות מהרדיו, בימים שגדי ליבנה היה חייל וערך את מצעד הפזמונים, קלטות וידאו עם תוכניות טלוויזיה מה

תמיד קינאתי באנשים מינימליסטים. אלה שאין להם מכונית אלא רק קורקינט, שמסתפקים במעט בגדים בארון, שהדירה שלהם לא עמוסה ברהיטים, שבארון המטבח שלהם יש שתי כוסות, פותחן, צלחת וחצי ג'וק, ושנעים בדירה המאווררת והפנויה שלהם בקלילות, בלי תחושה שבעוד רגע נופל עליהם משהו מהבוידעם על הראש. לצער, לא אני ולא הגברת הראשונה משתייכים לזן המיוחד הזה. כמו רבים וטובים, גם אנחנו אגרנים בלתי נלאים, ובמהלך חייו אספנו כמות ג'אנק שלא היתה מביישת את חירייה בימי הטובים.

הקלות שבה אנחנו קונים בגדים, מכשירי חשמל מיותרים, שימורי תירס, הליכוני כושר ומזרני יוגה (שהיחיד ששכב עליהם היה המוביל שהביא לנו את ההליכון והתעיף מהסחי' בה) היא בלתי נסבלת, והעובדה שאפשר היום לרכוש כל דבר בלחיצת כפתור ולקבל אותו עד הדלת, הופכת את ניסיונות הגמילה למשימה קשה במיוחד.

אחת לכמה זמן, כשאנחנו מרגישים שהגיעו שמונצעס עד נפש, אנחנו מתפנים לעשות סדר ועוברים על הבגדים בארון. מכיוון שבגדים נוטים להתיישן עם הזמן, או סתם לא לעלות עליך אחרי שפיתחת צמיגים בבטן, קל יחסית לשחרר אותם לפח, או לתרומה לנוקמים שמקפידים יותר על הדיאטה. זה נכון גם לעוד מוצרים מתכלים, כמו רהיטים שנשברו, מנג'לים שהחלידו וסכו"ם שהתעקם כי שימש לתיקון פנצ'רים. הבעיה מתחילה כשאתה נעמד מול חפצים עם ערך סנ' טימנטי, שעלו הרבה כסף אבל לא שרדו את מבחן הזמן. הדור של הורינו השקיע את מיטב הסכונותיו ברכישת האנ' ציקלופדיה העברית, על אינסוף ואחד כרכיה, אלא שאחרי שנים שבהן היא פיארה כל ספרייה ביתית, הגיעו האינטרנט, ויקיפדיה וגוגל, ואנחנו לא יודעים מה לעשות עם המונומנט הזה, שיער גשם שלם נכרת כדי לייצר אותו. בגלל שקשה לנו להיפטר ממוסד ספרותי מפואר כזה, אנחנו משכנעים את עצמנו שמתישו עוד נזדקק לשירותיו, למרות שאין שום סיכוי שאי פעם נפתח את מצבור האבק הזה כדי לקרוא על הקרנף הלבן, כשבקצות האצבעות יש לנו בנייד את כל המידע, אפילו שברור לנו שאת הערך בוויקיפדיה אולי כתב ילד בן 12, שלא מבדיל בין קרנף לחד קרן. הנכדים בבית, מצידם, לא מבינים למה סבא השקיע בשנות ה-60 כל כך הרבה כסף בחבילת הנייר הזאת שכתובה באותיות שאי אפשר להגדיל, במקום לקנות בכסף דירה באבן גבירול.

יש מי שמשווקים את האגרנות שלהם כאס' פנות. אני, למשל, מתקשה לזרוק מכשירים סלולריים ישנים, ששילמתי עליהם 4,000 שקל ליחידה, וכבר 20 שנה אני שומר כל מכשיר שיצא משימוש, בקופסה. יש לי שם מכשירי נור' קיה ומוטורולה ישנים שהם בגודל של מיקרוגל, אבל בקושי יכולים לאחסן משחק סנייק.

מובן שהסיבה שאני שומר אותם לא נובעת מקמצנות ומה' קושי לשחרר משהו ששילמתי עליו במיטב כספי, אלא מיצר אספנות ושאפה להציג בעתיד במוזיאון ישראל תערוכה רטרופסקטיבית על תולדות המכשירים הסלולריים כמיקרו' קוסמוס של שינוי האתוס הציוני.

יש טיפוסים כמו ג'יי לנו או סיינפלה, שעשירים מספיק כדי לאסוף מכוניות ישנות, גיטרות של אריק קלפטון או כלי נשק מתקופת נפוליאון. בתור מי שמקסימום אוסף בירכתי המקרר כמה קופסאות של גבינת נפוליאון, אני לא מוסמך לבקר אותם

איור: טל לזר

יהיה תקליטים ודיסקים ישנים. זה יכול להיות מקסים, אם תוך כדי הליכה עם עגלת התינוק שאתה מנסה להרדים תוכל להציע בתרבות ישראלית מפעם, כשתקליטים ישנים משתי קפים מהמרצפות. במקום אקרשטיין יקראו לזה קלינשטיין, איינשטיין או אלברשטיין. על פי הרעיון הזה, אפשר לייצר גם קירות גבס מתקליטים ודיסקים, ואז גם תוכל להגיד שאתה באמת מכיר את האיש שבקיר.

אני מאמין שיש בנגב ובערבה מספיק מקום פנוי כדי להקים את היכל הג'אנק הלאומי, שיקלוט את כל הג'אנק שאזרחי ישראל כבר לא רוצים לאחסן אצלם בבית. השמונצעס יוצגו שם באופן מסודר בטורים ארוכים של רהיטים, מכשירי סי' פולוקס, אוספי תמרוורים, כלי עבודה חלודים, אנציקלופדיות מכלל, עיתוני להיטון ישנים, וכך הלאה. כל אחד יוכל להגיע לעבור במסדרונות כמו באולם האיסוף של איקאה, ולקחת כל ג'אנק שהוא חפץ בו, חנים אין כסף. וגם אם לא ייקחו הביי תה כלום, לפחות עשו טיול נחמד ולמדו שיש עוד אידיוטים כמוהם, שאגרו כל החיים שטויות אבל הצליחו לפחות להיגמל והעיפו אותן מהבית. ☒

yairn@israelhayom.co.il

תקופה של איירונסייד והמלון של פולטי, ודיסקים של מיטב המוזיקה מהארץ ומהעולם, שבעידן הספוטיפיי אף אחד לא צריך. לא פעם שאלתי את עצמי מדוע אני לא זורק את האוסף הלא רלוונטי הזה, ולמה בדיוק אני מחכה. אין שום דבר ייחודי בתקליט השרוט של "שיגעון המוזיקה", ככה שהשיגעון היחיד כאן הוא שלי. הסיכוי שיום אחד יגיע איזה אספן ויסכים לתת לי על האוסף יותר מ-100 שקלים הוא אפסי. מצד שני, אם אני טועה, ויום אחד תקליטים יהיו שווים מיליונים, אחד כמו יואב קוטנר יהפוך לג'ף בזוס החדש.

ערך השוק של הג'אנק שלנו נמדד לפי המהירות שבה נלקחים דברים שהנחנו ליד הובל. רהיטים מתפרקים שקנינו מאיקאה, או חפצים מברזל (שהוא חומר עם הרבה ביי קוש), יילקחו בתוך שעה-שעתיים. לעומת זאת, את חוברות "במחנה", שאספנו עוד מששת הימים, ואת הספרים הישנים של השביעיה הסודית וצי'פופו באפריקה, שלא היה לנו נעים להיפטר מהם כי "לא זורקים ספרים" (אבל לחיות בבית עם ריח של עובש ונחילי עש זה מאוד נעים), נוכל למצוא שם גם אחרי שבוע, מסודרים יפה ליד הובל.